

2015. március 31.

Alkotmánybíróság

1015 Budapest,
Donáti u. 35-45.

A Debreceni Törvényszék útján!

4026 Debrecen,
Perényi u. 1.

Ügyszám:

Tárgy: alkotmányjogi panasz

DEBRECENI TÖRVÉNYSZÉK DEBRECEN	
Ért.: 2015-04-02	
Pótkönyv: Mell.: ill. bg. Fi	
Az ügyirat száma: 2-44 189/2012	

62

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1043-0/2015	
Erkezett: 2015 APR 15.	
Példány: 2	Kezelőiroda:
Melléklet: 13 + MH db	5

Tértivevényes levél útján!

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A [redacted] kérelmező ide A/1 alatt csatolt meghatalmazással igazolt képviseletében, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény („Abtv.”) 27.§-a alapján, a Debreceni Törvényszék (korábban Hajdú-Bihar Megyei Bíróság) előtt [redacted] szám alatt a [redacted] ellen folyamatban lévő felszámolási ügy felszámolási kifogási eljárásában, a Debreceni Törvényszék [redacted] számú I.f.-ú határozatát és a Debreceni Ítéltábla [redacted] ssz.-ú II.f.-ú jogerős határozatát megváltoztató, és a kérelmező felszámolási kifogását elutasító [redacted] ssz.-ú, a [redacted] ssz.-ú kijavító végzéssel együttesen érvényes, általunk 2015-jan-30-án (illetve a kijavítás tekintetében 2015-febr-23-án) kézhez vett felülvizsgálati határozata (a továbbiakban „**kúriai határozat**”) ellen

alkotmányjogi panaszt

terjesztünk elő; kérjük, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján a kúriai határozatot – az Alaptörvény B) cikkébe, XIII. cikk (1) bekezdésébe, XXVIII. cikk (1) bekezdésébe, 26. cikk (1) bekezdésébe és 28. cikkébe ütközés okán – semmisítse meg.

Az Abtv. 27. § b) pontja alapján akként nyilatkozunk, hogy a kérelmezőnek a kúriai határozat ellen nincs további jogorvoslati lehetősége. Az Abtv. 52. § (5) bekezdés értelmében akként nyilatkozunk, hogy a kérelmező adatainak zárt kezelését nem kérjük. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő mind a 10. ssz.-ú határozat, mind a 11. ssz.-ú kijavító végzés közlésétől számítottan megtartásra került.

A kúriai határozat a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény („Csődtv.”) rendelkezései, és az irányadó joggyakorlat értelmében érdemi határozatnak minősül.

I. A kúriai határozat Alaptörvény-ellenes, mivel sérti a kérelmező tulajdonhoz való jogát

1. Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése az alapvető jogok korlátozhatóságának körében kimondja, hogy alapvető jog kizárólag törvényben, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan korlátozható. A hivatkozott cikk olyan konjunktív feltételeket tartalmaz, amelyek közül, ha akár egy nem maradéktalanul teljesül, az érintett alapjog nem korlátozható, illetőleg annak korlátozása alaptörvény-ellenes.
2. Az Alaptörvény XIII. cikke alapján mindenkinek joga van a tulajdonhoz. Az Alkotmánybíróság azóta is irányadó, 64/1993 (XII. 22.) AB határozatában kifejtette, hogy az alkotmányos tulajdon fogalma nem szükségképpen követi a polgári jogi tulajdon fogalmát, az Alaptörvény az egyéni cselekvési autonómiát részesíti védelemben. Ugyanakkor ennek a cselekvési autonómiának szükségszerűen határai vannak: nem járhat indokolatlanul más cselekvési autonómiájának korlátozásával, más jogainak szükségtelen és aránytalan sérelmével, erre a jogalkotónak, illetve a jogalkalmazónak figyelemmel kell lennie. A tulajdon, illetve a tulajdon részjogosítványainak fogalmát ők töltik ki tartalommal úgy, hogy az az Alaptörvénnyel összhangban álljon az Alaptörvény R. cikk (1) bekezdés és T. cikk (3) bekezdésben meghatározott követelményeknek megfelelően.
3. A polgári jog hagyományos dogmatikája szerint a dologi jogok, így a tulajdoni viszonyok adják a vagyoni jogok statikáját, míg a kötelmi jogviszonyok a vagyoni jogviszonyok dinamikáját; utóbbiak tehát a rendelkezésre álló vagyontárgyak, vagyontömegek "mozgásával" kapcsolatos jogviszonyok, amelyek eredője nem más, mint a legfőbb cselekvési autonómiát adó tulajdonjog, illetve annak részjogosítványai. Éppen ezért nem tekinthetők védelem nélkülinek, hisz a vagyoni forgalomban éppúgy meghatározóak, mint a statikai vagyontárgyak, vagyontömegek. Ez nem jelent azonos szintű védelmet, ahogyan az abszolút és relatív természetükben kifejezésre is jut, de kétségtelen, hogy védelmet élveznek: ezen védelem eredője pedig maga az Alaptörvény. Az előző pontban előadottak miatt is a magánszemélyek részéről jog, a jogalkotó és a bíróságok részéről pedig kötelezettség, hogy a kényes egyensúlyt fenntartsák akkor, mikor a védelem mértékét vizsgálják, arról rendelkeznek.
4. Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Vékony v. Magyarország-ügyben hozott ítéletében (65681/13) a gazdasági érdeket, az Emberi Jogok Európai Egyezményének Első Kiegészítő Jegyzőkönyvének 1. cikkében szabályozott tulajdon védelmének körébe vonta azáltal, hogy kimondta, a dohányárusítás joga az 1. cikk által védett értéknek minősül, az ehhez fűződő nyilvánvaló gazdasági érdek indokolatlan, aránytalan sérelme pedig sérti a tulajdonhoz való jogot. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítéletében is megjelenik tehát, hogy nem egy, a polgári jogban klasszikus dologi jogot von a védelem körébe, hanem egy más vagyoni jogviszonyt, éppen annak rendeltetése okán, méghozzá a hozzá kapcsolódó gazdasági érdekből kifolyólag.
5. A jelen indítvány által érintett kifogásolási eljárásban a bíróságok a Csődtörvényt többféleképpen értelmezték. Az Alkotmánybíróság a 45/2005 (XI. 14) AB határozatában világosan kifejtette, hogy nincs hatásköre a bírói joggyakorlat elemzésére, és annak minősítésére, azt adottnak kell tekintenie. Ugyanakkor ez nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy az Alkotmánybíróság ne foglalhatna állást abban a kérdésben, hogy valamely jogszabály-értelmezést annak Alaptörvénybe ütköző volta miatt nem lehet elfogadni.
6. A jelen ügyben a Kúria a Csődtv. szabályaival ellentétesen lényegében akként foglalt állást, hogy a Csődtv. 49/D. § (2) bekezdés szerinti privilegizált hitelezőt abszolút elsőbbség illeti meg a többi, a Csődtv. 57. § szerinti követelésekkel rendelkező hitelezővel szemben 50% erejéig, függetlenül attól, hogy fennállnak-e a további, Csődtv. 49/D. § (2) bekezdés szerinti további törvényi feltételek; tehát függetlenül attól, hogy zálogtárgy értékesítése során befolyt vételárról van-e szó, vagy pedig – mint a jelen ügyben – a felszámolási vagyonban később, a zálogtárgy-értékesítéstől teljesen függetlenül bekerült, vételárnak nem minősülő bevételről.

7. Álláspontunk szerint ez a kúriai határozat ellentétes a Csődtv. rendelkezéseivel és sérti a kérelmező tulajdonhoz fűződő jogát, az alábbi indokok alapján:
8. A jelen ügyben a felszámoló intézkedése a Csődtv. 49/D. §-ába ütközik, ugyanis az adóhatóság által az adós részére visszautalt Áfa bevétel nem minősül „zálogtárgy értékesítése során befolyt vételárnak”, ezért a jelen ügybeli Áfa bevétellel kapcsolatban a Csődtv. 49/D. §-ának alkalmazása fel sem merülhet.
9. A jelen ügyben senki által sem vitatott tény, hogy az adóhatóság által egy közhatalmi aktussal, adóhatósági határozattal megállapított és az adós részére általunk ismeretlen jogcímen megfizetett összeg nem lehet azonos a Csődtv. 49/D. § szerinti „zálogtárgy értékesítése során befolyt vételárral”.
10. A Csődtv. 49/D. § (2) bek. értelmében „Vagyont terhelő zálogjog (Ptk. 266. §) esetében - az (1) bekezdéstől eltérően - a felszámoló a zálogtárgy értékesítése során befolyt és az értékesítés költségeivel csökkentett vételár 50%-át kizárólag az értékesített zálogtárgyat terhelő zálogjoggal biztosított követelések (tőke, szerződéses kamat, költségek) kielégítésére fordíthatja a biztosított követelés erejéig - több jogosult esetén a Ptk. 256. § (1) bekezdésében meghatározott kielégítési sorrend figyelembevételével -, ha a zálogjog a felszámolás kezdő időpontja előtt keletkezett [kiemelés a kérelmezőtől]”.
11. A Csődtv. 49/D. § (2) bek. szerinti privilegizált hitelezői igény esetében valamennyi törvényi követelmény konjunktív, és azok pontos fennállása esszenciális követelmény a kifizetéshez. Privilegizált hitelezői igénnyel csak az rendelkezhet, akinek (i) zálogtárgyon; (ii) a zálogtárgy értékesítéséből; (iii) az értékesítés, mint folyamat során, (iv) az értékesítés során befolyóan; (v) vételár jár. A kúriai határozat ezen konjunktív feltételeket figyelmen kívül hagyta, illetve tévesen, jogszabálysértő módon értelmezte.
12. A kúriai határozat értelmében a Csődtv. 49/D. § (2) bek. szerinti törvényi követelményeknek nem kell teljesülniük, tehát ha egy hitelező vagyont terhelő zálogjoggal rendelkezik és a zálogtárgyat értékesítik, akkor a felszámolásban ezt követően bármilyen úton-módon, jogcímen befolyt valamennyi bevételt (függetlenül attól, hogy az a bevétel az értékesítés során folyt be, illetve függetlenül attól, hogy a bevétel egyébként az értékesítésből befolyt vételárnak minősül-e) mindenképpen a privilegizált zálogjogosultnak kell kifizetni, amíg ő meg nem kapja a követelésének az 50%-át.
13. A kúriai határozatból következően tehát a vagyont terhelő zálogjog fennállásának, illetve a zálogtárgy értékesítésének a ténye önmagában elegendő a kifizetéshez. Ez téves és a Csődtv. vonatkozó rendelkezéseinek hibás, Alaptörvény-ellenes értelmezéséből fakadó álláspont.
14. A jelen ügyben a kifizetés tárgyát képező összeg nyilvánvalóan és senki által sem vitatottan nem az értékesítés során folyt be, hanem attól teljesen függetlenül keletkezett. A jelen ügyben azt sem vitatta senki, hogy a kifizetett összeg nem zálogtárgy értékesítése során folyt be.
15. A kúriai határozat iratellenesen és jogszabálysértő módon figyelmen kívül hagyta azt a tényt is, hogy az eljárásban a felszámoló által csatolt, a jelzálogjogosult jelzálogjogának fennállását tanúsítani hivatott MOKK tanúsítványok értelmében a „zálogtárgy leírása: Zálogkötelezettnak a [redacted] számú Bankszámlaszerződés megkötésekor meglévő és annak hatálya alatt tulajdonába kerülő teljes vagyona, a vagyont alkotó egyes dolgok, jogok meghatározása nélkül (kiemelés a kérelmezőtől)”.
16. A többi tanúsítvány ugyanígy rendelkezik: ennek értelmében tehát a zálogjog csak a bankszámla-, bankhitelszerződések megkötésekor meglévő és a bankszámla-,

[REDACTED]

bankhitelszerződések hatálya alatt tulajdonba kerülő teljes vagyonon állt fenn. Mivel a bank a bankszámla-, és bankhitelszerződéseket még a felszámolás előtt, vagy közvetlenül azt követően felmondta, ezért a vagyont terhelő zálogjog semmiképpen sem terjedhet ki a jelen ÁFA kifizetésre.

17. Az eljárás során a felszámoló beismerte, hogy a hitelszerződések „[...] a felszámolási eljárás megindulásával szűntek meg [...]”.¹ Ez azt jelenti, hogy a beavatkozó jelzálogjoga nem terjedhet ki az adós azon vagyonára, vagyontárgyaira, amelyek a felszámolás időpontját követően keletkeztek: „A zálogtárgy leírása: Zálogkötelezettnek a [...] számú Bankszámlaszerződés megkötésekor meglévő és annak hatálya alatt tulajdonába kerülő teljes vagyona [...] (kiemelés a kérelmezőtől)”.
18. A jelen ügyben tényként kellett volna megállapítani – amit a Kúria elmulasztott –, hogy a 2011-okt-5-i, III. negyedévi ÁFA összegnek semmi köze ahhoz a vagyonhoz, amellyel a felszámolás kezdő időpontjában az adós, ezért a jelzálogjogosult beavatkozó jelzálogjogának tárgyi hatálya fogalmilag nem terjedhetett ki az adós vagyonába 2012-ben bekerült ÁFA összegre. A beavatkozót tehát ezen összeg vonatkozásában biztosan nem illette privilegizált hitelezői pozíció.
19. A jelen ügyben a felszámoló azt is beismerte, hogy „Az Adóhatóság által teljesített Áfa visszatérítés nincs közvetlen kapcsolatban a zálogtárgyak értékesítésével (kiemelés a kérelmezőtől)”.²
20. A kúriai határozattal szemben a Csődtv. 49/D. § (2) bek. szerinti privilegizált hitelezői pozíció fennállásának törvényi feltételei vannak, amelyeket a kúriai határozat figyelmen kívül hagyott. A privilegizált hitelező csak a zálogjogával terhelt vagyon, vagyontárgyak értékesítése tekintetében élvez privilegizált pozíciót, nem pedig „általában”.
21. Megjegyezzük, hogy a jogalkotó a Csődtv. 49/D. §-át és az 57.§ (1) bek. b) pontját egymástól világosan elkülöníti, ami szintén azt igazolja, hogy **a Csődtv. 49/D. § (2) bek. szerinti hitelező nem élvez feltétlen és abszolút elsőbbséget a többi hitelezővel szemben, kielégítésre csak a Csődtv. 49/D. § (2) bek. szerinti törvényi feltételek maradéktalan fennállása esetén jogosult.**
22. Egy hitelező csak akkor élvezheti a Csődtv. 49/D. § szerinti privilegizált pozíciót, ha a bevétel összefügg a zálogjogával terhelt vagyonnal, vagyontárgyakkal, illetve azok értékesítésével. A jelen ügyben egyik feltétel sem áll fenn.
23. A kifizetett összeg a jelen ügyben tényszerűen nem a beavatkozó zálogjogával terhelt vagyon értékesítése során folyt be, hanem a beavatkozó vagyont terhelő jelzálogjogának érvényesítésétől függetlenül keletkezett, egy közhatalmi aktus eredményeként.
24. A kúriai határozat jogszabálysértő, a hitelező tulajdonhoz való jogát sértő, Alaptörvény-ellenes jellege alapvetően abban áll, hogy a Kúria arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Csődtv. szabályait akként kell – contra legem – értelmezni, hogy a jelzálogjogosult a Csődtv. 49/D. § (2) bek. alapján a vagyont terhelő zálogjogának terjedelmétől, tárgyi hatályától, illetve attól függetlenül is kielégítésre jogosult, hogy a kifizetett összeg nem a jelzálogjogosult vagyont terhelő zálogjogával terhelt vagyon értékesítése során folyt be, a felszámolási vagyonba utólag, egy közhatalmi aktus eredményeként keletkező vagyonból a beavatkozónak quasi „kártérítés” jogcímen jár.
25. „A felszámoló a jelzálogjoggal terhelt ingatlanokat és ingóságokat értékesítette, melyből [REDACTED] Ft-ot utalt át a [REDACTED] nek a felszámoló az ugyancsak a hitelezőt

¹ I.f.-ú eljárás, 11. ssz.-ú irat 2. old.

² 11. ssz.-ú irat 2. old.

megillető további kötelezettséget jogsértően nem utalta át. Ezt a jogsértést orvosolta a kijelölt felszámoló 2012-ben, amikor részben az elmaradt hitelezői igényt kielégítette (a beavatkozó I.f.-ú eljárás során, 2013-febr-20-án tett nyilatkozata, kiemelés a kérelmezőtől)".

26. A kúriai határozatban foglaltakkal szemben a Csódtv. 49/D.§ (2) bekezdése a 2000. évi CXXXVII. tv. 3.§-hoz fűzött miniszteri (jogalkotói) indokolásból kitűnően sem arra szolgál, hogy az a hitelező, akinek zálogjoga áll fenn az adós vagyonának egy részén, az a zálogjog terjedelmétől, tárgyi hatályától, illetve a zálogjoggal terhelt vagyon értékesítésének tényétől függetlenül mindenkor elsőbbséget élvezzen a kielégítés során.
27. A privilegizált pozíció a hitelezőt kizárólag annak a vagyonnak az értékesítéséből befolyt összeg tekintetében illeti meg, amelyen zálogjoga áll fenn. A jelen ügyben a beavatkozó zálogjoga a MOKK közhiteles nyilvántartása által tanúsítottan nem terjed ki az adós azon vagyonára, vagyontárgyaira, amelyek a hitelszerződések 2005. június 22-i megszűnését követően kerültek az adós vagyonába.
28. **A kúriai határozat alapján a jövőben bármilyen zálogjoggal rendelkező, ún. „b” kategóriás hitelező (Csódtv. 57.§ (1) bek. b) pont) a kielégítés során, függetlenül a zálogjoga terjedelmétől, hatályától, illetve attól, hogy a bevételnek köze van-e a zálogjogához, privilegizált pozícióba kerül és mindenképpen megelőzi az „a” kategóriás felszámolási követeléseket.** A Csódtv.-nek, a jogalkotónak ilyen szándéka nyilvánvalóan nincs, sőt, a jogalkotó egyértelműen rögzíti, hogy a vagyont terhelő jelzálogjoggal rendelkező hitelező főszabály szerint a Csódtv. 57.§ (1) bek. b) pontja szerinti hitelezői igénnyel rendelkezik és csak és kizárólag a 49/D. § szerinti feltételek fennállása esetén kerül a 49/D. § szerinti privilegizált pozícióba.
29. A Kúria [redacted] sz. alatti végzése kifejezetten kimondja, hogy „A Cstv. 49/D.§ (1) bekezdésének helyes értelmezése szerint az adós zálogtárgyai tekintetében a felszámolónak egyenként külön meg kell vizsgálnia, hogy az adott tárgyra vonatkozóan kinek áll fenn zálogjoga, milyen összegben és a zálogjogok milyen sorrendben keletkeztek. Egyenként kell a befolyt vételárból a költségeket levonnia és a maradék összeget az arra a vagyontárgyra zálogjoggal rendelkező hitelezők között szétosztania [...] [kiemelés a kérelmezőtől]”.
30. A Kúria ezen döntése is rögzítette, hogy a privilegizált pozíció fennállásának előfeltétele, hogy a privilegizált hitelezőnek annak a vagyontárgyon kell, hogy fennálljon zálogjoga, amely értékesítésre került. A mostani kúriai határozat a Kúria saját joggyakorlatával szemben foglalt állást.
31. A kúriai határozatban foglaltakkal ellentétben végül a Csódtv. és a felszámolási jog nem ismeri a hitelezői kielégítési sorrendet felülíró kártalanítás, kártérítés intézményét. Ha a beavatkozó álláspontja szerint az ő privilegizált hitelezői igénye 2009-ben jogsértő módon nem került kielégítésre, akkor 2009-ben kifogást kellett volna benyújtania a felszámoló eljárása, mulasztása miatt. Évekkel később, 2011-ben, egy olyan adóhatósági kiutalásra vonatkozóan, amely összegre a beavatkozónak nincs privilegizált pozíciója, mert ennek az összegnek semmi köze a hitelező zálogjogához, nincs helye utólagos kártérítésként, kárpótlásként jogellenes kifizetésnek.
32. A kúriai határozatot vizsgálva és összevetve a Csódtv. hatályos rendelkezéseivel, megállapítható az is, hogy **a Kúria a valóságban nem jogalkalmazási, hanem a Csódtv. szabályait felülíró, contra legem, jogalkotási tevékenységet végzett.** A hatalom megosztása elvének sérelmével ezért ebben a körben a kérelmező tisztességes eljáráshoz való joga is sérült, és így a sérelmezett kúriai határozat ezen okból is Alaptörvény-ellenes.

II. A kúriai határozat ellentétes a Csódtv. 49/D. § (2) bekezdésével és az 57. §-ával, sérti az Alaptörvény 28. cikkét

33. A fenti indokok alapján az is megállapítható, hogy a Kúria a kúriai határozat meghozatala során a Csódtv. szövegét nem annak céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezte, ezért a kúriai határozat sérti az Alaptörvény 28. cikkét.

III. A Pécsi Ítélőtábla hivatalban lévő bírása, [REDACTED] által adott „szakvélemény” felhasználása a jelen eljárásban, továbbá [REDACTED] kúriai bírósági részvétele az eljáró kúriai tanácsban, sérti a jogállamiság, a jogbiztonság elveit, az igazságszolgáltatás pártatlanságába vetett közbizalmat, a bírósági függetlenséget és a tisztességes eljáráshoz való jogot

34. A kúriai határozat Alaptörvény-ellenes azon okból is, mivel nem foglalkozott azzal a körülménnyel, hogy a jelen ügyben a Csódtv.-be ütköző jogellenes kifizetésre a felszámoló által megbízott (!) [REDACTED] bírósági, a Pécsi Ítélőtábla Polgári Kollégiumának akkor még hivatalban lévő vezetője által a jelen konkrét ügyben adott szakértői vélemény (!) – amely a jelen felszámolási ügyben foglalt állást – alapján került sor. A [REDACTED] által jegyzett szakértői vélemény az I.f.-ú iratok között elfekszik.
35. A jelen esetben [REDACTED] bírósági nem egy szakkönyvet írt meg, nem tudományos munkát végzett, hanem egy konkrét felszámolási ügyben foglalt állást egy szakvélemény megírásával.
36. A 2011-dec-27-i közbenső mérleghez csatolt, az I.f.-ú eljárás iratai között elfekvő szakvélemény teljesen egyértelműen fogalmaz: *„Tények: A gazdasági társaság felszámolásának kezdőidőpontja: 2005. június 24. Közbenső Mérlegek: 1./ 2005. június 30. 2./ 2007. június 30-án kiküldésre került, de nem lett jóváhagyva. Ezt követően közbenső mérleg a mai napig nem készült”.*
37. Már a szakvélemény bevezető részéből nyilvánvaló, hogy [REDACTED] tudta, hogy egy konkrét ügyben ad szakvéleményt és tudta, hogy a konkrét ügy, a felszámolás még folyamatban van. Ez abból is nyilvánvaló, hogy a szakvéleményt a felszámoló rendelte meg, és nyilvános adat, hogy a felszámoló mely cégek felszámolását végzi. Emellett az is nyilvános adat, hogy mely cégek felszámolását mikor rendelték el. Ebből a két nyilvános adatból pedig bárki által megállapítható, hogy a felszámoló melyik konkrét ügyében kért szakvéleményt a hivatalban lévő bírótól.
38. A teljesség igénye nélkül a szakvélemény még számos konkrétumot tartalmaz (*„Vagyonerőértékesítés: Pályázat útján, a felszámoló 2008.03.14-én hirdette meg és 2008.05. hóban adta birtokba a vevőnek az adós cég vagyonát. A pályázat szövege szerint: [...] Felszámolás során benyújtott kifogások: Több hitelező 2008 óta folyamatosan kifogásban jelezte az eljáró bíróságnak, hogy [...]”*, stb.).
39. A szakvéleményben foglalt konkrétumokból, illetve a szakvélemény nyelvezetéből is egyértelmű, hogy a jelen ügyben nem egy általános tudományos munkáról, hanem egy privát fél, a felszámoló megrendelésére, egy konkrét ügyben készített szakvéleményről beszélünk, egy folyamatban lévő felszámolási eljárásban.
40. Ahogyan azt mind az I.f.-ú, mind a II.f.-ú, mind a felülvizsgálati eljárásban is kifejtettük, hivatalban lévő bírósági szakvéleményt egyáltalán nem készíthet (a bírósági jogállásáról és javadalmazásáról szóló 1997. évi LXVII. tv. 23.§ (1) bek.), ez nyilvánvalóan összeférhetetlen tevékenység.
41. Az pedig egyenesen példátlan, hogy egy Ítélőtáblán kollégiumvezetőként hivatalban lévő (pontosabban a „szakvélemény” elkészítésekor még hivatalban volt) bírósági vezető

[REDACTED]

egy másik Ítéltábla illetékességi területén működő Törvényszék előtt folyamatban lévő konkrét felszámolási eljárásban ellenszolgáltatásért szakvéleményt adjon.

42. Ez az eljárás, egy ilyen szakvélemény megrendelése, elkészítése és a jelen felszámolásban történt felhasználása súlyosan sérti a jelen felszámolási eljárás törvényességét, a kifogásolt kifizetés törvényességét, és ezen túlmenően az Alaptörvény bírói eljárásra vonatkozó rendelkezéseibe, a bírói függetlenség, pártatlanság, a törvényes bíróhoz való jog követelményeibe ütközik.
43. Ebben a körben tényként kívánjuk rögzíteni, hogy a kúriai határozat [REDACTED] szerepéről, az általa adott, a kifizetés alapját képező „szakvéleményről” hallgat, semmiféle indokolást nem tartalmaz, ami önmagában is Alaptörvény-ellenes.
44. Az Alkotmánybíróság a nemzetközi joggyakorlatot is megfelelően figyelembe véve elvi élel mutatott rá 7/2013 (III. 13.). sz. Alkotmánybírósági határozatában arra, hogy „a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényeges részére vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről a határozatban számot adjon”.
45. A Kúria által nem indokolt, figyelmen kívül hagyott fenti kérdés az ügyben tett lényeges észrevételnek minősül. Egyrészt a bírakra függetlenségük megőrzése érdekében szigorú összeférhetetlenségi szabályok vonatkoznak, másrészt a bírói függetlenség esszenciális feltétele annak, hogy a pártatlan ítékezés alkotmányos követelménye maradéktalanul érvényesülhessen.
46. A bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény 39. §-a alapján a bíró a tisztsége ellátásán kívül csak tudományos, oktatói, edzői, versenybírói, játékvezetői, művészi, szerzői jogi védelemben részesülő, lektori és szerkesztői, valamint műszaki alkotó munkát végezhet kereső tevékenységként és nevelőszülői foglalkoztatási jogviszonyban állhat, de ezzel nem veszélyeztetheti függetlenségét, pártatlanságát és nem keltheti ennek látszatát, valamint nem akadályozhatja hivatali kötelezettségei teljesítését.
47. Annak eldöntése, hogy bírónak szakértőként történő részvétele egy konkrét eljárásban jogszerű-e, nem jár-e az Alaptörvényben meghatározott alapjogok sérelmével, nevezetesen a bírói függetlenség és a pártatlan ítékezés követelményének sérelmével, alapos vizsgálatot igénylő kérdés. A Kúria tehát sérelmezett döntésében olyan érdemi észrevétel, kifogás vizsgálatát mellőzte, mely potenciálisan magában hordozza az Alaptörvény-ellenességet, és ami kiemelkedően lényeges kérdésnek minősül.
48. Azzal, hogy a Kúria mellőzte a [REDACTED] bíró jelen eljárásban adott szakvéleményére vonatkozó kérelmezői előadás, érvek vizsgálatát, indokolását, sérült a kérelmezőnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben meghatározott tisztességes eljáráshoz való joga.
49. A kérelmező a jelen eljárásban mindvégig konzekvensen és hangsúlyosan kifogásolta [REDACTED] szakértőként történő részvételét. Álláspontunk szerint ugyanis összeférhetetlen, hogy egy Ítéltáblán kollégiumvezetőként hivatalban lévő bíró, bírósági vezető egy másik Ítéltábla illetékességi területén működő Törvényszék előtt folyamatban lévő konkrét felszámolási eljárásban ellenszolgáltatásért szakvéleményt adjon, ez a jogbiztonság, jogállamiság, tisztességes eljáráshoz való jog, illetve a bírói függetlenség súlyos sérelmével jár.
50. Ráadásul a kúriai határozatot meghozó bírói tanács tagjaként [REDACTED] bíró járt el, aki [REDACTED] rendszeres társszerzője, társlőadója. Közös munkájuk – többek között – [REDACTED]

[REDACTED] számában
megjelent, [REDACTED] című szakmai publikáció, illetőleg a [REDACTED]
[REDACTED] tartott szakmai konferencián tartott előadásai.

51. [REDACTED] és [REDACTED] állandó szerzőpárosnak minősülnek, ezért a jelen ügyben különösen visszás, és az igazságszolgáltatásba vetett közbizalmat sértő [REDACTED] részvétele és ítélkezése az eljárásban, különösen annak fényében, hogy a kúriai határozat hallgat [REDACTED] szakvélemény-adásáról, és ebben a körben semmilyen indokolást nem tartalmaz.
52. Az Alkotmánybíróság 34/2013 (XI. 22). sz alkotmánybírósági határozatában az Emberi Jogok Európai Bíróságának idevágó joggyakorlatát már megfelelően összefoglalta: "Az EJEB a pártatlanság szubjektív és objektív tesztje között különböztet. A pártatlanság szubjektív olvasatában a bíró adott ügyben tanúsított magatartásával és hozzáállásával szembeni elvárásként jelentkezik, míg ezzel szemben az objektív teszt arra enged következtetést levonni, hogy a bíró, illetve az eljárásjogi szabályozás elégséges garanciát nyújt-e minden olyan helyzet kiküszöbölésére, amely a pártatlanság tekintetében jogos kételyeket ébreszthet [...] Az EJEB két olyan nagy esetcsoportot különített el, amelyekben a bírói eljárás pártatlanságát kétely övezi. Az első esetcsoport az EJEB olvasatában kizárólag funkcionális természetű, amelyben a bíró ügyben tanúsított magatartása nem feltétlenül kérdőjelezhető meg. Ide tartozik, ha ugyanazon személy többféle, különböző természetű funkciót lát el ugyanabban a bírói eljárásban, vagy alá-fölérendeltségi, illetve más intézményi kapcsolatban áll ugyanazon eljárásban részt vevő más személlyel. Ezek a helyzetek az eljáró bíróság pártatlansága tekintetében objektív igazolható kételyeket hordoznak magukban. A második esetcsoport kizárólag személyes természetű, amely a bíró adott ügyben tanúsított magatartásával összefüggésben tapasztalható [kiemelés a kérelmezőtől]".
53. A fentiek alapján megállapítható, hogy a Pécsi Ítéletábla hivatalban lévő bírója, [REDACTED] által adott „szakvélemény” felhasználása a jelen eljárásban, továbbá [REDACTED] kúriai bíró részvétele az eljáró kúriai tanácsban, sérti a jogállamiság, a jogbiztonság elveit, az igazságszolgáltatás pártatlanságába vetett közbizalmat, a bírói függetlenséget és a tisztességes eljáráshoz való jogot. A kúriai határozat ezért Alaptörvény-ellenes, meg kell semmisíteni.

Tisztelettel:

[REDACTED]
kérelmező képv.